

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 14. Querelæ Petri Cugniarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

submiffionem cæcam; quæ est effectus & causa ignorantia.

§. XIV.

Querelæ Petri Cugniarii.

Mutuæ Cleri & laicorum querimoniæ fuere materia celebris disputationis inter Petrum Cugniarium ac Petrum Bertrandum coram Rege Philippo Valesio. Sed causa Ecclesiæ ibi male tum oppugnata, tum defensa dici potest; quia neutra pars illam satis noverat, & utraque falsis infistebat principiis propter incitiam verorum. Has ad quæstiones solide tractandas oportuit rem altius repetere quam a decreto Gratiani, ac redire ad puritatem antiquorum canonum, & ad disciplinam primorum sex aut quinque seculorum. At tunc temporis tam erat incognita, ut ne in mentem quidem cuiquam veniret illam perquirere. Qui Papæ auctoritatem constringere volebant, ad ratiocinandum adjiciebant animum, sicut Marsilius Patavinus; qui ex principiis

Hist. l. 94.

§. 3. 4.

Hist. l. 93.

§. 19.

Gold. Mon.
to. 2. p. 155.

cipiis Aristotelicæ doctrinæ civilis contendebat Imperatorem habere jus cancellis certis circumscribendi jurisdictionem Præfulum ac ipsius Papæ. Vidisti, quos in errores illum induxerint istæ ratiocinationes.

Duboulay
to. 4. p. 216.

Notandum vero inter Marfilii errata numeratam esse propositionem verissimam; & Theologicam facultatem Parisinam hac in re fuisse hallucinatam. Propositio, quam condemnavit, est hæc: Papa vel tota simul Ecclesia ne scelestissimum quidem hominem potest ita punire, ut pœnis violentiam adjungat, nisi hujus potestatem Imperator illi faciat. Potestas a Christo Ecclesiæ data mere spiritualis est ac semper eadem, ut ostendisse me puto: reliqua venit ex concessione Principum, estque varia pro ratione temporum locorumque.

Petro Cugnario duo Præsules responderunt, scilicet Petrus Rogerius electus Archiepiscopus Senonum,
ac

ac Petrus Bertrandus Episcopus Augustodunensis. Multum temporis consumebant probando, jurisdictionem profanam sacræ non insociabilem, atque Clerum utrique parem esse. Sed hoc non venerat in questionem: intererat scire, an & quo nomine is ambas reipsa haberet; utrum ex institutione Christi, aut ex Principum concessione; & an illi hanc retexere possent, si Clerus manifesto ea abuteretur.

Ad confirmandam Cleri potestatem in res profanas Archiepiscopus ex lege veteri adducebat exempla Melchisedeci Sacerdotis ac Regis, Moyfis & Aaronis, Samuelis, Esdræ, Regum ex familia Machabæorum. Sed hæc exempla ad summum probant duas potestates illas eodem in homine casu conjungi posse: quod nemo vocabat in dubium. Ut iretur longius, demonstrandum fuisset primum quidem, legis veteris Sacerdotes hoc ipso nomine habuisse potestatem in res profanas; deinde, Christum

stum

stum eadem forma Ecclesiam atque profanum Israëlitarum regimen instituisse. Sed neutrum probabitur unquam: ac per omnes legis novæ scripturas, per omnia religionis dogmata primis decem seculis verbo tradita & inde ad nos transmissa constat regnum Christi esse plane spirituale; nec venisse illum, ut in terram quidquam introduceret præterquam veri Dei cultum bonosque mores, nihil mutando in politico regimine variarum gentium, aut in legibus & consuetudinibus ad sola hujus vitæ commoda spectantibus.

Act. 5. 5.

Archiepiscopus contendebat postea S. Petrum tanquam Christi Vicarium potestatem vitæ ac necis exercuisse puniendo Ananiam & Saphiram. Responsio est facilis. Episcopus fontem solo verbo suo exanimem humi sternat! Fatebimur hanc illum potestatem habere a Deo. Sed ex hujusmodi miraculis jurisdictionem ordinariam inferre est Auditores aperte ludere.

Archie-

Archiepiscopus utebatur hoc S. Pauli loco: *An nescitis, quoniam Sancti de hoc mundo judicabunt?* I. Cor. 6. 2. quasi Apostolus per Sanctos intelligeret solos Clericos: cum tamen intelligat Christianos omnes, & solos excludat ethnicos, ut ex reliquo sermone patet. Eodem errore hic Præsul ad Clerum restringebat hæc S. Petri verba: *Vos genus electum, regale sacerdotium, gens sancta:* I. Pet. 2. 9. quæ manifesto dicuntur ad cunctos Christianos. Nec dissimulabat commodum Præsules ad tuendam hanc causam impellens, dum agebat: Si Præsules hoc jus amitterent, Rex ac Regnum perderent unum de maximis ornamentis suis, quod est situm in splendore Præsulum: hi fierent pauperiores vilioresque omnibus aliis, quia magnam suorum reddituum partem percipiunt ex emolumentis justitiæ. Hoc non erat incitamentum, ex quo S. Augustinus, cæterique primorum sæculorum Episcopi tantum laboris sibi sumebant ad dirimendas Christianorum lites: sed neque gloriam episcopatus

in pompa externa & divitiis collocabant. Archiepiscopus concludebat, jura semel Ecclesiæ acquisita pertinere ad Deum sicut reliqua illius bona; nec ei posse adimi sine sacrilegio.

Petri Cugniarii disputatio contra Præsules effecit nihil; tantumque abfuit, ut partium offensionem minueret, ut hanc augeret potius, & utrimque continuarentur contrariæ molitiones. Verum meas hujus materiæ considerationes hic termino; donec decursus historiæ mihi suggeret novas notationes viarum, quas laici præsertim in Francia inierunt, ut ecclesiasticam jurisdictionem constringerent, & arctis finibus, intra quos eam hodie videmus, coërcerent.

§. XV.

Ecclesiæ Græcæ jurisdictio.

Similes contentiones in Ecclesia Græca non conspicio duabus, ut opinor, ex rationibus. Altera est, quod